

Vastberaden smeed Meghan haar rood met gele serveerstersuniform in de vuilcontainer voor haar appartement en ze reikte over de volgeladen aanhangwagen heen om de laadklep van de oude Honda dicht te doen. Haar chocoladekleurige labrador Charlie liep opgewonden met haar mee en als ze langsloeg sloeg hij met zijn staart tegen de zijkant van de volgepakte auto.

‘Ik ben er helemaal klaar mee,’ zei ze tegen haar beste vriendin Tess Fuller terwijl ze nog een laatste tas op de achterbank propte. De hitte kronkelde als een vurige slang om haar heen en ze veegde het zweet van haar handen af aan haar tanktop en afgeknipte broek.

‘Het verbaast me dat je het zo lang hebt volgehouden,’ zei Tess.

Meghan trok haar haren uit haar nek en haalde ze door de achterkant van haar honkbalpet. Ze keek Tess, die al sinds haar kindertijd haar vertrouweling was, aan.

Tess droeg een van haar kenmerkende zonnejurken in de kleur van balletschoentjes met witte sneakers eronder en nam een slok van de waterig geworden ijskoffie die ze in haar hand hield. Tess was met een taxi bij Meghan gearriveerd met een stapeltje tassen, ingepakt voor de zomer, en twee ijskoffies. Ze had haar auto verkocht zodat ze wat geld had en haar eigen appartement onderverhuurd.

‘Ik had het geld nodig,’ zei Meghan.

Meghan en Tess hadden samen bij Zagos gewerkt, een presti-

gieus restaurant in New York City. Meghan was daar begonnen als gastvrouw en droomde ervan om bij de beste van de besten een glimp op te vangen van de culinaire kunsten. Zo hoopte hoger op de ladder te klimmen en uiteindelijk voor zichzelf naam te maken als beroemde chef-kok. Ze wilde zich artistiek uitleven met het creëren van gerechten voor het rijke en beroemde publiek.

Maar ze had zich de afgelopen vijf jaar voor een karig salaris uit de naad gewerkt als serveerster onder een misselijke baas, Vinnie Russo, die nooit oog had gehad voor haar sterke kanten. Ze kon nauwelijks het hoofd boven water houden en was professioneel geen stap verder gekomen – het was een aaneenschakeling geweest van frustraties en dichtgeslagen deuren.

‘Weet je heel zeker dat je terug wilt naar het huis van je opa?’ vroeg Tess.

Toen Meghan nog maar vijftien was, waren haar ouders op een noodlottige avond omgekomen bij een auto-ongeluk. Ze waren aangereden door een dronken chauffeur op weg naar huis na een avondje in de bioscoop. Sindsdien had ze bij haar opa gewoond. Meghan had nooit meer teruggedacht aan het lege huis waar ze die verdrietige dagen had doorgebracht, of aan de versleten roeiboot van haar opa, het bootje dat nu leeg op de oever lag, bij de schuur achter het huis. Toen opa deze wereld verliet, had hij haar het oude vissershuisje nagelaten. Daar had ze zich de afgelopen tien jaar aan vastgeklampt als een verre herinnering, om die maar niet te verstoren. Ze kon het hem bijna horen zeggen: *kom dan hier terug om je rust weer te vinden.*

‘Ik kan het,’ zei ze vastbesloten, hoewel er alweer een brok in haar keel kwam en de onzekerheid haar be kroop. Nu ze haar baan had opgezegd en ze de huur niet meer kon betalen, was dat huis het enige wat ze had, haar enige optie.

‘Heb je de sleutels en zo?’ vroeg Tess, terwijl ze van het smalle

trottoir omliep naar de passagierskant en haar spullen op haar zitplaats liet vallen. Er kwam een auto aan, die nauwelijks tussen het openstaande portier en de geparkeerde auto's aan de overkant door kon. Geërgerd gooide de chauffeur beide handen omhoog.

'Ja, hoor,' antwoordde ze en ze keek naar de manilla envelop op het dashboard van de tweedehandsauto. Die had ze voor vijfhonderd dollar gekocht om de reis naar de Outer Banks mogelijk te maken en ze hoopte vurig dat het versleten karretje hen daar zou brengen.

Meghan zette haar handen op haar heupen en probeerde de pijn in haar binnenste van zich af te zetten. 'Dat was het dan,' zei ze toen ze naar de volgepropte auto in de drukke zijstraat van de stad keek. Ze draaide zich nog een keer om en keek naar boven, naar haar lege appartement. Het oude gebouw ging over in de gebouwen ernaast. Daar was niets te zien wat de blik van een voorbijganger zou trekken – het was gewoon een enorm, rechthoekig, stenen blok met rijen ramen, zo ver als ze kon zien.

'Ga je het redden?' Tess kwam naast haar staan en sloeg beschermend haar arm om Meghans schouders.

Meghan zette een glimlach op om haar vriendin gerust te stellen. 'Ja, hoor,' zei ze. 'We gaan.'

Tess gooide haar lege bekertje van de latte in de vuilnisbak, zette haar felroze zonnebril op en maakte een paardenstaart in haar wilde kastanjebruine krullen. 'Op naar de kust.' Ze liet haar wenkbrauwen opgewonden op en neer wippen achter haar bril terwijl ze in de auto stapte.

Meghan deed het achterportier open voor Charlie, die op zijn plaats sprong. Ze startte de auto en reed weg uit haar oude leven, zonder nog één blik in haar achteruitkijkspiegel, op naar het nieuwe.

In de late zomerzon, die schuin door Meghans open raampje scheen, reden ze door het landelijke gebied van North Carolina. Dit was het laatste stukje van de tweede etappe van de negen uur durende autorit. Halverwege de reis hadden ze ergens overnacht. Waar ze de smalle strook van eilanden op reden, die een rustige barrière vormde tussen de Atlantische Oceaan en de Pamlico Sound, was het rustieke landschap bezaaid met een mengeling van oude bungalows en strandhuizen. Nu ze haar bestemming naderde, was het in Meghans hoofd een komen en gaan van onzekerheid: dit was die ene plek waarvan ze absoluut kon zeggen dat hij haar had geleerd wat ze nodig had om te overleven.

Toen ze wat ouder werd, had haar opa haar leren koken. Ook al had hij zijn hele leven als visser vooral buiten in de haven gewerkt, in de keuken had hij een zekere finesse in zijn verweerde handen en kon hij maaltijden bereiden die een sterrenrestaurant waardig waren. Achter het huis was een moestuin en aan de voorkant stonden vruchtbomen, en ze hadden alle vis en zeebanket die Meghan maar kon bedenken – alles wat er nodig was voor de heerlijke avondmaaltijden die ze samen klaarmaakten. Meghans dierbaarste herinneringen waren aan de dagen waarop ze samen met opa in de keuken haar favoriete gerechten klaarmaakte, zoals vissoep met kokkels uit Hatteras en mahi mahi in sinaasappelgelei.

Toen onverwachts de chef-kok van Zagos ontslag nam en haar overspannen baas besloot het menu helemaal om te gooien om de teruglopende inkomsten het hoofd te bieden, kreeg Meghan de kans van haar leven. Tess en haar andere collega's hadden zich achter haar geschaard met de suggestie dat zij zich onmiddellijk zou aanbieden om die vacante plek op te vullen. Ze stelde Vinnie voor de gerechten van haar opa in het menu op te nemen en had voor één avond meer geld uitgegeven dan ze kon

missen aan ingrediënten voor een gerecht van gebakken ganzenlever met opa's beroemde hollandaisesaus met chartreuse, die haar collega's allemaal heerlijk vonden. Maar Vinnie had haar gerecht genegeerd en onaangeroerd laten liggen, tot het oneetbaar was geworden.

'Jij bent geen chef-kok,' had hij ten slotte tegen haar gezegd toen ze hem erop aansprak. 'Ik moet iemand hebben die al in het vak zit en de fijne kneepjes ervan kent.'

Vinnie had gelijk. Ze was nooit chef-kok geweest – ze was maar serveerster. Ze hoorde haar opa weer zeggen: *je dromen zijn niets anders dan je toekomst die zich voor je uitstrekt. Het is aan jou om ernaar te handelen.* En op dat moment wist ze dat ze iets moest veranderen als ze ooit gelukkig wilde worden. Toen Vinnie het restaurant had 'gereorganiseerd', zoals hij het noemde, waarbij hij een totaal andere richting was ingeslagen, de zaak opnieuw had ingericht en een middelmatige poging had gedaan om een dinersfeer te creëren met een middelmatig menu, was dat de druppel.

Die avond had ze huilend in bed gelegen. Na een diepgravend zelfonderzoek kwam ze tot de conclusie dat ze weliswaar nu nog geen chef-kok was, maar dat ze het nooit zou worden als ze geen pogingen daartoe ondernam. In haar binnenste woedde echter een storm van faalangst en ze wist niet of ze het lef had om er echt voor te gaan. Ze kon de lange route nemen en een culinaire opleiding gaan volgen, ze kon ook gewoon in het diepe springen en een eigen zaak openen, maar met weinig geld op de bank was geen van beide een reële optie.

Zonder enig idee wat ze moest doen en met een ontoereikend spaarsaldo, had ze Tess opgebeld en gezegd dat ze haar baan zou opzeggen en naar het huis van haar opa verhuizen. In een daad van pure opstandigheid en impulsief als ze was, had Tess samen met haar ontslag genomen. Diezelfde morgen nog hadden ze al

hun bezittingen in de oude auto geladen en nu waren ze op weg naar het zonnige Hatteras Island op de Outer Banks.

‘Denk je dat we ergens werk zullen vinden?’ haalde Tess Meghan uit haar overpeinzingen. Ze stak haar hand in de zak met granola die ze had gekocht voor onderweg, en gooide wat in haar mond. Charlie stak zijn snuit tussen de hoofdsteunen van de voorste stoelen, in de hoop ook iets te krijgen.

‘Dat hoop ik wel,’ antwoordde Meghan boven het geluid van de radio uit. Haar eerste zorg was weggaan bij Zagos, haar hoofd helder krijgen en bedenken wat ze met haar leven wilde. Tess daarentegen zag het eerder als een mogelijkheid van een gratis vakantie van drie maanden. Hoe dan ook, Meghan hoopte in de Outer Banks een frisse start te maken.

Toen ze het plaatsje Waves binnenreden, zette Tess de radio wat zachter en ze keek uit het raam naar de felgekleurde zeilen van de kitesurfers boven de baai. Ze deinden en draaiden rond in de lucht en kwamen met de gratie van een kunstschaatser weer op het glinsterende wateroppervlak neer. ‘Hoelang ben je hier niet meer geweest?’

Meghan slikte en verdrong de gedachten aan opa’s vissershuisje. Ze zou het snel genoeg terugzien. ‘Tien jaar,’ zei ze.

‘Dat is lang,’ zei Tess meevoelend. Zij en Meghan waren samen in Virginia opgegroeid en ze wist alles over de opa van Meghan en hoe belangrijk hij voor haar was geweest.

‘Ja,’ zei Meghan, die geen luchtige woorden kon bedenken om het gesprek gaande te houden. De confrontatie met deze plek zonder opa lag als een blok op haar maag.

‘Waarom heb je besloten nu hierheen te gaan, terwijl je overal naartoe had kunnen gaan?’

Meghan keek opzij in de meelevende ogen van Tess en richtte toen haar aandacht weer op de weg voor haar. Ze probeerde een verklaring te bedenken, hoewel het voor haarzelf op zijn minst

vaag was. 'Ik denk dat ik gewoon... rust en kalmte zoek.'

'Nou, dan zit je hier goed.' Tess wuifde met haar arm buiten het open raampje. Het blauwe water lag binnen bereik en er voer net een grote, witte zeilboot de jachthaven binnen om aan te leggen.

Ze waren via highway 12 naar het zuiden gereden, door de drukte vanwege de massa's toeristen die de noordelijker gelegen plaatsjes Kitty Hawk en Kill Devil Hills bevolkten, en verder gereden via het stadje Waves. Daarna gingen de strandwinkeltjes en restaurants over in een uitgestrekt moerasgebied, met een blauwe hemel en een rusteloze branding. En ze waren de laaggelegen brug gepasseerd, die door het water naar Hatteras Island slingerde.

De wegen werden steeds smaller en toen bevonden ze zich op een kronkelend pad, dat naar het huis van Meghans opa leidde. Meanderend door het moerasgebied kon ze het al zien liggen: de bungalow met bruine shingles op het dak, aan de rand van de Atlantische Oceaan. In haar zijspiegel was niets anders te zien dan de kustlijn met het zachte, heen en weer bewegende helmgras en de snuit van haar hond Charlie, die uit het raampje stak. Zijn vacht lag plat naar achteren door de wind. Ze nam een kalmerende ademteug en vestigde haar blik op het huis.

2

‘Is het goed als ik eerst even alleen naar binnen ga?’ vroeg Meghan aan Tess toen ze op de met grind bedekte oprit stonden. Charlie rende door het hoge gras, verrukt dat hij eindelijk de auto uit mocht.

‘Natuurlijk. Ik neem Charlie mee naar het strand.’

Meghan gaf haar hartsvriendin een kneepje. ‘Dank je.’

Toen draaide ze zich om naar het huis van haar opa, met de manilla envelop in haar hand. Terwijl achter haar de zee sissend op het strand spoelde, liep ze over het zanderige pad naar de treden van de veranda aan de voorkant, die uitkeek over het water. Langzaam, tree voor tree, klom ze ernaartoe en ze voelde onder haar vingers hoe de verf van de reling afbladderde. De twee oude schommelstoelen, waarin zij en opa hadden gezeten op de dagen dat ze het heel moeilijk had zonder haar ouders, waren er nog. Ze stonden aan de zijkant en eentje was omgevalen. Hoe die twee stoelen door de jaren heen de stormen hadden overleefd, was haar een raadsel. Met trillende handen pakte ze de vertrouwde koperen sleutel uit de envelop en ze draaide hem om in het slot. Ze greep de kruk en duwde de deur open. De krakende scharnieren brachten haar tot het besef dat ze het huis binnenging dat haar opa haar in zijn testament had nagelaten. Het was alles wat hij had bezeten, afgezien van zijn vissersboot, die hij vlak voordat hij overleed aan een buurman had verkocht.

Zodra haar blik op het interieur viel, werd ze overmand door emoties. Ze ademde de stoffige lucht in en drukte haar hand

tegen haar mond om de snik te smoren die vast hoorbaar zou zijn geweest voor Tess en Charlie beneden aan het strand. Ze streek met haar hand over de versleten leren bank en liet een spoor in het stof na.

‘Het spijt me dat ik er zo lang over heb gedaan om terug te komen,’ fluisterde ze met een gebroken stem.

De vloer kraakte onder haar voeten toen ze naar de thermostat liep om de airconditioning aan te zetten. Toen leunde ze op de kleine eettafel en legde de envelop neer, niet in staat om nu al naar de rest van de inhoud te kijken. Ze had hem al sinds de begrafenis, maar het had nooit goed gevoeld om erin te kijken. Het geluid van gelach en het gekletter van borden klonk in haar oren en er kwam een verstikt gevoel in haar keel opzetten. Ze sloot haar ogen.

‘Ik heb Meghan deze koekjes leren bakken,’ hoorde ze opa tegen haar moeder zeggen met dat troostend lijzige, ontspannen accent van hem. Toen was ze tien. Hij had op zijn ellebogen leunend met een vork boven zijn bord gehangen en met een brede glimlach gezegd: *‘Ze heeft het helemaal alleen gedaan.’*

‘Heerlijk,’ had haar moeder gezegd. *‘Zijn het kaaskoekjes?’* In haar herinnering had haar moeder een jong gezicht.

‘Maïsmeele met cheddar,’ had Meghan geantwoord.

‘Alles wat ze weet, heeft ze van jou geleerd, pap,’ had haar moeder met een lach vol liefde gezegd.

Opa had haar adorerend aangekeken. Hij en Meghan hadden een bijzondere band, die hen onderscheidde van de rest van de familie. *‘Zij heeft geen man nodig, want ze zal onafhankelijk zijn, maar als ze er ooit een wil, hoop ik haar te laten zien...’*

‘... waar ze naar moet zoeken in een man,’ hoorde ze zichzelf hardop zeggen en daarmee keerde ze terug naar de werkelijkheid. Toen haar ouders verongelukt waren en de politie voor de deur stond, had ze opgerold als een bal op de bank gelegen

terwijl de twee agenten bespraken wie er gebeld moest worden. ‘Bel mijn opa,’ had ze geroepen terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Opa was die avond meteen naar haar huis in Richmond gekomen en had haar meegenomen naar Hatteras Island. Hij had haar rusteloze, angstige ziel gekalmeerd door te doen wat ze altijd hadden gedaan: koken voor haar ouders. Dat was een bron van zoveel mooie herinneringen aan de tijd voor hun dood, dat het koken haar door het verdriet heen had geholpen. Nu keek ze rond in het lege huis om zeker te weten dat ze alleen was, en toen staarde ze naar de leren stoel waarin opa ’s avonds televisie zat te kijken.

Tijdens haar tienerjaren had haar opa haar van alles geleerd: hoe ze de aanhanger voor een boot aan de trekhaak van een truck moest koppelen, hoe ze levend aas aan een vishaak moest slaan en hoe ze heel precies de verhouding tussen gist en bloem moest afwegen om zijn beroemde maïskoekjes goed te laten rijzen. En hij had gelijk wat betreft de dingen waar ze naar moest zoeken in een man. ‘Je wilt niet iemand die voor je zorgt,’ had hij gezegd. ‘Zoek iemand die jou zîét, iemand die in de gaten heeft tot welke grote dingen jij in staat bent, nog voor je het zelf hebt ontdekt.’ Het probleem was dat haar opa de enige was die haar zag, en niemand kon de hoge standaard evenaren die haar opa had aangenomen.

Heel even vroeg ze zich af waarom ze hier eigenlijk was teruggekeerd. Ze was er niet klaar voor. Zelfs na tien jaar nog niet. Wat had ze eraan om al die herinneringen weer te doorleven? Opa was er niet meer.

Maar diep vanbinnen wist ze dat de echte reden waarom ze hier terugkeerde was dat ze nu, zonder haar ouders, haar opa nodig had. Na al die jaren scheen Meghan er maar niet in te slagen haar weg in het leven te vinden. Ze hield van kunst, van tekenen, van koken, van dansen – en van al deze dingen had ze

nooit kunnen bedenken hoe ze daarmee in haar levensonderhoud kon voorzien.

Op de avond dat haar akelige baas haar compleet had afgewezen, had ze in haar bed liggen snikken en gesmeekt dat opa haar kon horen. Hij had haar altijd het gevoel gegeven dat ze bijzonder was, ook wanneer de wereld haar duidelijk maakte dat ze dat niet was. Ze hoopte dat als ze in zijn buurt was, hij haar zou gidsen, haar zou laten zien wat haar bestemming was, omdat ze ergens onderweg het spoor bijster was geraakt.

Ze liep naar de gootsteen en draaide de kraan open. Na veel gesputter begon het water te stromen. Ze draaide de kraan weer dicht. Hardop lachend om haar ridicule keuzes zei ze: ‘Hoe wil je nou chef-kok worden midden in de rimboe?’

Als ze eerlijk was, had ze in New York veel meer mogelijkheden. Er waren een paar culinaire opleidingen in de buurt en ze had kunnen uitzoeken of ze een subsidie of een beurs kon krijgen, maar nee, ze was naar Hatteras Island gegaan. Hoe had ze het in haar hoofd gehaald om hier een nieuw leven te willen opbouwen? Ze liep door de woonkamer en tuurde uit het raam naar de uitgestrekte wildernis. Charlie racete over het strand en Tess liep met haar schoenen in de hand door de branding.

In haar kindertijd werd ze altijd heel blij van die aanblik. Toen kwam ze hier ieder jaar met haar vader en moeder, maar naarmate de jaren vorderden, veranderde dat in een groeiend en troostend besef, alsof de zee tot haar kon spreken.

Meghan ging weer naar buiten. De zomerhitte viel over haar heen als een natte deken en het zweet brak haar uit, maar de wind van zee verkoelde haar meteen weer. Ze zette de omgevalen schommelstoel overeind en trok hem naar het midden van de veranda. Ze liet zich erin zakken, legde haar hoofd achterover en sloot haar ogen, om er niet aan te hoeven denken hoe nodig de buitenkant van het huis gerepareerd moest worden. Ze snoof

de unieke mengeling van de zilte oceaanlucht en de geur van het oude cederhout van het huis op en dat bracht haar tollende gedachten direct tot bedaren. Ze klemde haar handen stevig rond de armleuningen van de stoel, alsof het haar er op een of andere manier voor behoedde dat ze verdronk in haar levensvragen. Ze zette af en liet zich wiegen.

Het blaffen van Charlie maakte een einde aan het moment en ze opende haar ogen. Hij was doornat en rende over de aanlegplaats naar het huis, met Tess niet ver achter hem.

‘Hoe is het met je?’ vroeg haar vriendin toen ze bij Meghan aankwam.

Charlie sprong de treden op en schudde zich uit, zodat de druppels over het gammele hout van de veranda sproeiden.

‘Goed, hoor,’ antwoordde Meghan, die haar vriendin geen slecht humeur wilde bezorgen met haar dilemma’s. ‘We moeten onze tassen naar binnen brengen voordat ze smelten in de hitte.’

Ze haalden hun bagage uit de auto en zetten alles op het ovale, gevlochten vloerkleed in de woonkamer. De airconditioning moest hard werken om de intense hitte te verdrijven en hij maakte veel lawaai.

‘Heb je het gevoel dat je teruggaat in de tijd?’ vroeg Meghan aan Tess, terwijl Charlie op de bank sprong. Er steeg een stofwolk uit op die hen aan het hoesten maakte. Niezend sprong hij er weer af.

Tess dwaalde door het woongedeelte en pakte een gedateerd tijdschrift, maar legde het weer terug toen ze de stenen pot vol vishaken zag die op de salontafel stond. ‘Het lijkt hier wel 1975.’ Ze pakte de metalen onderzetter op, waar haar opa altijd zijn glas op zette, en draaide hem om, wat nog meer stof deed op-dwarrelen.

‘Misschien moeten we de tassen maar zo laten staan,’ zei Meghan, die nu al behoefte had aan een mentale pauze, ‘en een